

Zalán Tibor

Aquincumi ébredés

Aquincumban ébredek Mellem
ben mély seb Azt hiszem halott vagy
ok Fehér tógámra rászáradt
a vér A vér szárazon rozsdá
Nincs fenségesség benne Az el
koszolódás érzetét kelti
Rövid törrel szúrhattak a szív
em mellé Jobbról Mégis rögtön
meghaltam Azért sem emlékszem

semmire A fájdalomra sem
A fájdalom hamar elfelejt
hető A lélek kitörölt vés
ete Napfény ver végig Aquin
cum kövein Harc nem lehetett
Az ellenségnek nem látni nyom
át Más halottak sem hevernek
körben Se vér se paripanyom
ok Egyedül és elhagyottan

Nem cserben vérben hagytak Nagyon
egyedül történt Talán öngyil
kosság mely a kifejlést ideg
en kéznek hagyta Az is lehet
merénylet áldozata lettem
De ki ölne meg egy költőt a
szavai miatt Egy szavakkal
kereskedőt Szemből rövid tör
S csodálkoztam mozdulatlanul

Talányos miért kellett meghal
nom Talán útban voltam vala
kinek Lehet hogy megölettek
Ám egy orgyilkos hátulról tám
ad S gyilkoláshoz többen vannak
Hogy nem védekeztem bizonyít
ék arra hogy bátor voltam és
meglepett Akár méltóságon
alulinak tartottam volna

a kérlelést vagy a megfutam
odást Nem emlékszem bátor volt
am-e De biztosan nem voltam
gyáva A kövek hallgatása
nyugalommal tölt el A kutyák
majd lerágják csontjaimról a
húst a csontokra rátelepszik
az enyészet Más se tudja meg
Én se tudom azt hogy ki voltam

Mindig ilyen amikor Aquin
cumban ébredek Érzem a csönd
halott nem én S ha mozdulni tud
nék láthatnám körben a csendet
Lehet hogy egy nő öl meg hajnal
onta Hogy nem bántottam elég
et és szeretet helyett csak szó
nokoltam A rövid keskeny peng
e valami ilyenre utal

A költőkhöz nem illik fejfa
Szétrohadni az időben és
szélre hagyni rá a csontokat
Valamennyi szavam egy-egy kő
az éjszaka versfolyamában
Hajnalra összeáll szavaim
ból Aquincum Szavak közt ébred
ek És mindig holtan Lehet az
időből visszajár valamely

költőelőd hogy rövid törrel
a szívem felé szúrjon Talán
félétekeny Talán elődje volt
am valamikor A költők csak
gyűlölve szeretik egymást Csak
a dilettánsok ismerik a
feltétlen szeretetet Ők a
félétekenység félbehagyott is
tállói komikus tornyokkal

Egyszer meg fogom ismerni őt
is Hátam mögött kutyák ugat
nak Húsrá csontra várnak Egyszer
benne felejtí mellkasomban
az a valaki a tört Egyszer
nem épül föl szavak kövei
ból Aquincum Egyszer nem ébred
ek fel és akkor Az kézen fog
és kivezet a pusztaságból

